

Krydsede klinger 1: Lykkeriddere

Claus Holm & Simone Lindquist

© 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, www.hireader.dk

Omslag og layout: Kat Weber-Hansen

Redaktør: Katja Berger

Grafisk opsætning: Simon Zander

Tryk: Scandinavian Book, Århus

1. udgave 2025

ISBN 978-87-94320-95-5

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

Krydsede klinger 1
LYKKERIDDERE

CLAUS HOLM &
SIMONE LINDQUIST

HI READER

*The quartermaster handed me a cutlass and a gun
And as I signed their articles, the captain told me, „Son
Us gentlemen of fortune live life fast and on the run
So step right up and take your share, time flies when you're havin' rum!“*

- Steve Boehm, Pirates For Sail

Til Roland, og til erindring om den dag vi var pirater på legepladsen.

– C. H.

Til min familie, der altid har vidst, at det kun var et spørgsmål om tid, før de alle sammen fik min første roman i julegave. Tak fordi I er lige så spændte på den her bog, som jeg er.

– S. L.

Forfatterne siger også tak til vores betalæsere Stephanie Fjeldsø Fischer, Fie Finmann, Bookellish og Freja Kaas Lindquist.

1

Det gamle palæ hævede sig op midt i parken. Palmer og løvtræer voksede side om side med så præcis en afstand mellem dem, at det var tydeligt, det velhavende ægtepar, Lorraine, betalte deres gartner en ordentlig sum penge for arbejdet. Både kongens flag og Lorraines våbenskjold blafrede på flagstængerne, der hang ud fra husets hvide stenmure. Haven var omkranset af et højt hegn, og havegangen bag det var oplyst af flere olielamper, som jagede nattens mørke på flugt. Dertil kom den store, sorte hund, der normalt løb frit rundt i haven. At snige sig ind i dette hus, lød ordet på gaden her i det vestlige Vantoux, var ikke bare farligt, men nærmest umuligt.

Alligevel havde Jean tænkt sig at gøre det.

Selvom huset var både velbygget og smukt, havde det varme klima i Vantoux forskubbet stenene og efterladt revner og indhug mellem dem. Jean så op ad muren og prøvede at beregne sin rute fra greb til greb. Bag sig hørte han hunden give et snork fra sig. Den havde kun nået at spise halvdelen af det forgiftede kød, før den var døset hen. De blå himmelblomster, der voksede uden for byen, var i ufortyndet form et godt og effektivt sovemiddel.

Jean tog en dyb indånding, satte foden på en af de skæve sten og borede fingerspidserne ind i den højeste sprække, han kunne nå. Han løftede det andet ben, fandt endnu et fodfæste

og begyndte at bestige muren – langsomt, men i rolig rytme, mens han lod fingrene føle sig for efter alt, han kunne holde fast i. Lyset fra de små lamper nede ved havegangen nåede ikke helt op på husmuren, så nattemørket skjulte ham for nysgerrige blikke udefra, men det gjorde det samtidig også sværere at se ujævnhederne på muren. Han var nødt til at lade kroppen arbejde selv. Spændingen ved foretagendet fik selv hans tomme mave til at holde op med at rumle. Han havde ikke spist ret meget, siden han var stukket af fra missionens børnehjem for otte dage siden, men de mange gange, han havde fået sultestraf på missionen, fordi præsterne ikke brød sig om hans vane med at sige sin mening, havde lært ham at klare sig med relativt lidt mad. De sidste otte dage havde han hugget lidt hist og her fra madboder eller butikker, men han vidste, at det ikke var en holdbar løsning. Han måtte have penge, og for at få det måtte man enten arbejde eller stjæle, og arbejde havde han fået mere end rigeligt af i sine 17 år.

Han nærmede sig langsomt sit mål, det øverste vindue i tredje sals højde. Det stod halvt åbent, for ingen tænkte på at lukke et vindue på øverste etage i et bevogtet hus midt om natten. Værelset bag vinduet var en mørk firkant, hvilket ikke overraskede ham. Hr. Lorraine var taget af sted i hestevogn samme morgen, og Jean havde hørt, at som den ærbare kone, fru Lorraine var, plejede hun at besøge en veninde i hans fravær, så hun ikke var alene hjemme.

Jeans ene fod gled, og et øjeblik mistede han næsten balancen. Han hagede sig fast med fingrene, mens han søgte efter et nyt holdepunkt. Han holdt vejret, indtil hans storetå fandt fæste igen, og langsomt kunne han få de andre tæer ind i en revne. En smerte jog gennem foden, da han ramte en spids kant, men han bed det i sig og mindede sig selv om, at det ville gøre en hel del mere ondt at ramme jorden fra den her højde. Han tillod dog

sig selv en dyb indånding i et forsøg på at få sit bankende hjerte til at falde nok til ro til, at han kunne klatre videre.

Et lunt vindpust kærtegnede ham og fik sveddråberne på hans pande til at føles kolde. Hans lyse hår var bundet op i en hestehale, så han ikke fik det i øjnene, mens han klatrede. Alligevel fik vinden det til at kilde ham på halsen, og han turde ikke slippe muren længe nok til at vifte det væk. Langsomt strakte han hånden ud og fandt det næste greb ... og det næste ... indtil han til sidst kunne lukke fingrene triumferende om vinduets trækarm. Han tog fat, klemte hårdt med fingrene og svingede den anden hånd op, så armene kunne bære hans sparsomme vægt. Han bed tænderne sammen og hev sig op over karmen, indtil han var langt nok oppe til at skubbe fra mod muren og lade sig glide ind i værelset med et bump.

Han lå et øjeblik på det tæppebelagte gulv i det mørke værelse og trak vejret hurtigt, mens han lyttede. En del af ham var sikker på, at bumpet havde været højt nok til, at der lige om lidt ville komme både tjenestefolk og vagter løbende, men sekunderne gik, og intet skete. Efter et par minutter, da hans puls var vendt tilbage til normaltempo, rejste han sig og følte i lommen efter sin lysestump og tændstikkerne. Hans fingre rystede så meget, at de første par forsøg på at tænde lyset mislykkedes, men til sidst fik han sat flammen til vægen, så den spruttede til live.

Jean så rundt i det smukt dekorerede soveværelse. Et blødt tæppe dækkede det meste af gulvet. En opredt himmelseng med figurer udskåret i træ alle steder og en midnatsblå sengehimmel stod midt på tæppet. Et mindre chatol med spejl og forskellige børster ovenpå samt et mandshøjt klædeskab stod langs den ene væg. Hurtigt gennemsøgte han skufferne i chatollet, men der var kun tøj.

I den anden ende af rummet hang et stort portræt af hr. og fru Lorraine siddende i en havepavillon, mens de smilede, som

om de lige havde hørt noget morsomt. I hjørnet stod en stor skibskiste med messingbeslag i det ene hjørne. Med et lille smil satte Jean sig på knæ foran kisten, placerede lysestumpen ved siden af sig og trak sin kniv. Det var en, han selv havde fremstillet ved at slibe en allerede tynd dolk helt sylespids, hvilket gjorde klingens uovertruffen som dirk, selvom den ikke længere ville være meget bevendt i et slagsmål. Det var den, der havde hjulpet ham ud i friheden. Han lod spidsen af kniven afsøge de mange skæve kanter i nøglehullet, indtil han fandt dyvlen og ganske forsigtigt pressede den tilbage. Hans fingre skælvede lidt ved anstrengelsen, men han mærkede låsen give sig gradvist. Så slap den grebet, og med den frie hånd løftede han kistens låg.

Adskillige bunker dokumenter og regnskabsbøger lå bundet sammen med snor. Jean bladrede hurtigt igennem dem, men kunne hverken finde hoved eller hale i indholdet. Under dem fandt han imidlertid noget mere interessant. Et smykkeskrin af træ, og under det lå der to store lærredsposer. Hurtigt åbnede han den ene – guldmønter! Jeans øjne blev store. Ganske vist var han klar over, at familien Lorraine var rige, men det var alligevel noget andet at se det med sine egne øjne. Der måtte være mere end nok guld her til at købe et helt skib – måske to! Han lod mønterne glide gennem fingrene og stak et par håndfulde i lommen. Han havde regnet med at kunne stjæle lidt penge eller smykker, men dette ... Med lidt held ville hr. Lorraine aldrig opdage, at han havde haft en ubuden gæst.

Når man har så meget guld, betyder det vel ikke så meget, hvis der forsvinder lidt, tænkte han ved sig selv. Han skulle bare huske at fikse låsen igen.

En lyd ude fra gangen fik ham til at fare sammen. Trin på trappen! Var der alligevel nogen, der havde opdaget ham? Eller havde fru Lorraine besluttet sig for ikke at tage ud lige præcis denne nat? Hvordan havde han ikke hørt, at der var nogen

nedenunder? Han kendte godt svaret – han havde været så fokuseret på låsen, at han ikke havde haft ørerne åbne.

”Fjols!” hviskede han, mens han lukkede kisten, og hans øjne fór fra side til side i værelset. Hvor kunne han skjule sig? Kisten var for lille, han kunne ikke stå bag gardinerne, og der var ikke plads under sengen. Den eneste mulighed var klædeskabet. Så hurtigt han kunne, greb han sit lys og åbnede døren til skabet, mens han i sit stille sind bad til, at der ikke var hylder derinde. Han var heldig – skabet var fyldt med lange kjoler og næsten lige så lange sæt herretøj på bøjler.

Trinnene var næsten nået til døren, så Jean slukkede lysestumpen med fingrene og gled ind mellem kjolerne, mens han med den anden hånd trak døren til. Stoffet fra en af kjolerne satte sig fast i dørsprækken, så skabet ikke kunne lukkes helt. Han forsøgte at hive det fri, men stivnede, da soveværelsesdøren gik op, og to personer trådte ind. Han holdt vejret og stod helt stille, mens han lyttede.

”... men naturligvis var det en prøvelse at skulle holde orden på en hel flok nye soldater,” sagde en mandsstemme, som ikke tilhørte hr. Lorraine. Jean havde hørt rigmandens stemme komme fra haven flere gange, mens han planlagde indbruddet. ”Jeg gav dem alle fem slag med den flade side af sværdet, så de kan lære, hvordan det er at tjene under mig.”

”Fem slag,” sagde en kvindestemme, han genkendte som fru Lorraines. ”Det var dog voldsomt. Kommer de ikke til skade?”

”Ikke spor,” svarede manden. ”Faktisk er det kun godt for unge mænd at lære, hvem der bestemmer. Og at det er forbundet med smerte at sætte sig op imod mig. Man skal desværre ofte banke viden ind i hovedet på de unge.”

”Nå ja,” fniste fru Lorraine. ”Du ved bedst.”

”Korrekt,” sagde manden, og nu løb det Jean koldt ned ad ryggen, for han genkendte stemmen. Efter hans flugt fra missionen

havde han et par gange set soldaterne fra byens fort ved vagtskiftet. Deres løjtnant var en høj, muskuløs og mørkhåret mand, der altid råbte og skreg af soldaterne med en barsk og bjæffende stemme, og det var den, der lige nu befandt sig uden for skabet.

Fru Lorraine har en affære med løjtnanten!

"Men lige nu vil jeg ikke tale om soldater. Jeg vil meget hellere bruge et andet sværd imod dig!"

"Åh, Paul!" svarede fru Lorraine i et tonefald, der gav Jean en meget tydelig idé om, hvad hun havde i tankerne. "Hvordan skal jeg dog kunne forsvare mig mod sådan et ... mægtigt våben?"

"Du skal ikke forsvare dig, min skønne. Bare give dig hen."

Der kom lyden af læber, der grådigt kyssede hinanden, og sengen gav et knirk, da de to derude faldt om i den. Flere lyde fulgte og sagde med al tydelighed, at løjtnanten havde trukket blank og stødt sit første stød.

Jean skar ansigt og fik endelig vristet stoffet fri fra åbningen, så han kunne lukke døren helt og forhåbentlig slippe for at høre på dem. Det fortrød han dog øjeblikkeligt, for idet skabslågen gik i, gav låsen et højt *klik*, og selvom de to derude var midt i noget, der burde have taget deres fulde opmærksomhed, var lyden åbenbart høj nok til at distrahere dem.

"Hvad var det?" lød fru Lorraines stemme. Nu, hvor døren var lukket helt i, var lydene mere dæmpede, men knirket fra sengen lød tydeligt. Jean gættede på, det betød, at nogen rejste sig, selvom han virkelig håbede, at han tog fejl.

"Det ved jeg ikke," svarede løjtnanten. "Er der andre i huset?"

"Min kammerpige burde sove på dette tidspunkt." Fru Lorraines stemme havde en klang af nervøsitet. Hendes gode navn og rygte ville blive ødelagt, hvis hun blev fanget i sådan en situation. "Det lød som metal."

Jean prøvede at stå musestille, mens løjtnantens skridt bevægede sig hen over gulvet, inden de til sidst stoppede skræmmende

tæt på hans gemmested. Han holdt vejret og håbede, at manden ville gå videre, men denne gang var heldet ikke med ham.

"Der er nogen i skabet!" udbrød løjtnanten. "Giv mig mit sværd!"

Jean forstod to ting i et lynglimt.

Den første var, at hvis løjtnanten fangede ham her, ville det være forfærdeligt nemt for ham at gennemføre Jean for at holde på deres hemmelighed. Ingen ville savne ham, og ingen ville mistænke fru Lorraine for at være medvirkende til mord. Han ville forsvinde ud i intetheden, og da han ikke troede på noget af det, præsterne havde talt om i kirken, havde han ingen forhåbninger om at ende i noget dødsrige. I stedet ville det være evig tomhed, evig kedsomhed – før han nogensinde havde nået rigtigt at leve! Alle de drømme, han havde haft om eventyr og spænding, ville aldrig blive til noget. En værre skæbne end det kunne han slet ikke forestille sig.

Den anden var, at hvis han skulle undgå at ende sit liv på det pæne gulvtæppe i fru Lorraines soveværelse, var det fuldstændigt op til ham at flygte. Men hvordan? Han befandt sig højt oppe i et hus med en låst dør, og den eneste vej ud var det vindue, han var kommet ind ad.

I næste nu blev skabsdøren hevet op. Jean tøvede ikke. I stedet sprang han lige ud i hovedet på løjtnanten, så manden med et overrasket gisp trådte et skridt tilbage og mistede balancen, da hans bukser gled ned om anklerne. Han vaklede, men faldt ikke omkuld. Jean var ikke bevæbnet med andet end sin tynde kniv, men selv hvis han havde haft et våben, havde han næppe haft en chance mod det sværd, løjtnanten holdt i hånden. Det var stadig i sin skede, hvilket var Jeans held, for ellers ville han være blevet spiddet af det, da han løb ind i det for at komme forbi manden.

Jean drejede rundt om sig selv og gled i en hurtig bevægelse

langs med løjtnantens arm, så han i ét nu var forbi ham. I et glimt så han fru Lorraine på sengen med skørterne skubbet op. Løjtnanten greb ud efter ham med sin frie hånd. Fingrene strejfede Jeans hestehale uden at få fat.

”Hvad i alle dødsriger!” udbrød løjtnanten. Jean havde kun øje for det åbne vindue. Han havde en komplet forrykt idé, men han vidste, at det var hans eneste chance. Han styrtede frem, strakte armene og sprang lige ud gennem vinduet. Bag sig hørte han fru Lorraine udstøde et overrasket skrig, men hendes stemme syntes fjern og uvirkelig.

Hvor alt for et øjeblik siden var gået ekstremt hurtigt, virkede det pludselig, som om tiden gik i sneglefart. Han hang frit i luften, med haven langt under sig. Tættere på, lige foran ham, var dog en af de flagstænger, som stak ud fra husmuren, behængt med kongens flag. Hans fingre greb ud efter den, og med et gisp fik han fat om det smidige træ. Hans fald blev brat standset, og smerte jog gennem hans arme og skuldre, men han tvang sine fingerspidser til at knuge hårdt om stangen.

Nu faldt han ikke længere, men der var stadig langt ned. Med hjertet i halsen sparkede han med benene og svang sig fremad, som var stangen en trapezgyng. Over sig hørte han et vredt brøl fra løjtnanten og lyden af et skud fra en pistol. En kugle strejfede muren og skar en flis af en af stenene.

Med et nyt sving med benene fik Jean momentum nok til at svinge sig til den næste flagstang. Han fik ikke helt fat i den, men greb i stedet flaget, der i den blide brise var tættere på ham end selve stangen. Med en brændende fornemmelse i fingrene lod han sig glide ned ad stoffet, og da han nåede enden, gav han slip og lod sig falde. Hans sving fik mønterne til at rasle ud af hans lommer og ramme jorden under ham med små bump.

Det gjorde ondt i både ben og fødder, da han ramte jorden, men ikke alvorligt. Flaget havde lige præcis været langt nok.

Haltende kom han på benene og løb så hurtigt, han kunne, mod muren og lågen, der førte ud af haven. Det kildede i fingrene efter at samle guldet op, men det var enten pengene eller livet. Lige nu gjaldt det først og fremmest om at komme væk og finde et sted at skjule sig i byen, inden løjtnanten fik bukserne trukket op og optog forfølgelsen. Den sorte hund sov stadig, da han drøuede forbi den, og inden længe havde han nået lågen, som han hurtigt kravlede over. Hans ben gjorde stadig ondt, men ikke mere, end at han kunne fortsætte i løb, så snart hans bare fødder ramte brostenene på den anden side.

Han kunne høre råb bag sig og spændte alt, hvad han kunne, mod de gader, der førte væk fra huset. Når først han var uden for synsvidde, ville løjtnanten ikke turde forfølge ham. Det var galt nok, at han havde skudt pistolen af inde fra huset – han havde sikkert ikke lyst til, at nogen skulle vide, han havde været på besøg hos fru Lorraine efter mørkets frembrud. Af samme grund ville de sikkert heller ikke tilkalde byvagten. Det håbede Jean i hvert fald ikke.

Byens gader var oplyst af olielamper, men ikke alle var tændte. Det var ikke unormalt på en blid sommeraften, og det hjalp ham med at forsvinde i skyggerne. Enkelte træer stod mellem husene eller på gaden og kastede skygger, når månelysen ramte dem. Jeans fødder løb let hen over de skæve sten, og han drejede ind til nogle af de mindre stræder, hvor der kun var grusbelægning. Her var vejene smalle og husene langt mindre luksuriøse end Lorraine-palæet, men det gjorde det blot nemmere at flygte. Pæne folk var indenfor på dette tidspunkt, og de få mennesker, der var på gaden, tog ikke notits af en gadedreng. Husene her stod heller ikke tæt, så man kunne nemt klemme sig ind gennem en smal sprække og pludselig være en gade væk fra sine forfølgere.

Han håbede, at ingen af de to havde fået et godt kig på

ham. Havde de dét, ville det være en smal sag for løjtnanten at få tegnet en efterlysningsplakat og anklage ham for indbrud ... eller spionage. At være spion straffedes med døden, uden spørgsmål. Det var den letteste måde at slippe af med folk, man ikke kunne lide.

Jean gled ind gennem en port, ind i en mørk baggård, og satte sig med bankende hjerte op ad væggen i et hjørne. Her lugtede slemt af lokum, og han passede på ikke at sætte sig på afløbet fra skuret bag sig.

Han måtte væk. Ud af byen. Så langt væk han kunne komme fra løjtnanten og fru Lorraine ... men var det nu også så frygteligt? Han havde ingen kærlige følelser for byen her, og så længe han var her, var der også altid risikoen for, at en af præsterne fra missionen en dag ville tage ind til byen og se ham på gaden, selvom det værste, de ville gøre ved ham, var at slæbe ham tilbage til trældommen i markerne. Han var trods alt nem at genkende med sin tynde krop, blege hud og lyse hår i en by, hvor de fleste andre var mørkhårede og gyldenbrune i huden. I sit stille sind forbandede han sine døde forældre for at have taget ham så langt ind i landet og så blive syge og dø og efterlade ham til præsternes nåde. Han vidste ikke rigtigt, hvordan hans liv ville have været anderledes, hvis de stadig havde været i live – han havde trods alt ingen erindring om dem. Det var muligt, at de ville have tævet ham lige så ofte, som præsterne havde gjort det.

Måske skulle han gøre som så mange unge mænd i de historier, han havde hørt, og tage ud til havet? Han kunne søge hyre på et skib og blive sømand – se andre steder langt borte, komme til øer med palmer og bananer, der hang til fri afbenyttelse overalt, og kæmpe mod farlige fjender med andet end en dirk i hånden. Spænding, eventyr og rigdom! Dét ville være et liv værd at leve – et liv, hvor han aldrig mere skulle pudse sølvtøj eller arbejde i præsternes marker!

Der er bare langt til havet ... Han stak hånden i lommen og mærkede noget klirre mellem fingrene. Tre guldstykker, som var blevet liggende, da de andre faldt ud. Det burde være mere end nok til at købe sig plads i en af de vogne, der ofte kørte ud mod kysten, og endda få noget at spise på turen.

Jean så op på nattehimlen, hvor stjernerne lyste i den lille firkant, husene dannede over hans hoved. Et liv på havet føltes som den rigtige beslutning.

2

Talia cirklede langsomt, mens hun vurderede sin modstander. Rundt om dem på dækket havde flere af skibets besætningsmedlemmer samlet sig for at se, hvordan hun ville klare sig i duellen. Mange af dem havde været vidner til dele af hendes træning med kaptajnen hen over de fem måneder, hun havde været ombord på *Den Dansende Sirene*, men det var første gang, hun skulle prøve sine evner af mod en af de mere hårdtslående mænd. Det var tydeligt, at tilskuerne var spændte på, om en pige på 19 kunne klare sig mod en, der havde brugt de fleste af sine næsten 30 år på havet.

Calvin Knoglebrækker var bredskuldret, højrehåndet og tårnede godt en halv meter op over hende. Det var tydeligt, at hans foretrukne våben var kortsværdet, for den måde, han holdt det på, fik det til at ligne en naturlig forlængelse af hans arm. Hans fødder faldt tungt mod træbrædderne under dem modsat hendes lette trin. Hvis hun blot sørgede for at holde sig i bevægelse, ville han ikke kunne bruge sin vægt mod hende.

”Er det frygten, der har gjort dig stum, Talia?” grinede Calvin. ”Sig ikke, at du er ved at få kolde fødder.”

De hånende ord var en del af ritualet i denne slags dueller, og de rørte hende ikke. I stedet fik de hende til at smile. Hun kendte sine egne evner og vidste, at hun havde gode chancer for at

vinde, hvis bare hun stolede på sig selv og fulgte sine instinkter.

”Tværtimod. Jeg overvejer, hvor meget jeg skal holde igen, så du bliver mindst muligt ydmyget af at tabe til en, der er både mindre og yngre end dig selv.”

Hendes ord fik publikum til at brøle af latter. Hun kneb øjnene sammen og tog ikke blikket fra sin modstander et øjeblik. Hendes fokus var på den måde, Calvin strammede grebet om sit våben, som om han gjorde sig klar til at angribe. Hun skiftede sin balance let og gav sværdskaftet i hånden et enkelt kærtegn med fingeren. Så satte hun i bevægelse, før han kunne gøre det samme.

Calvin fik pludselig travlt med at parere, da hendes sværd sejlede mod ham fra højre, men Talia stod ikke stille længe nok til, at han kunne slå igen. Et hurtigt drej på foden, og så var hun bag ham. Hendes læg knaldede ind mod hans knæhase og slog ham ud af balance. Han snublede fremad, men genfandt fodfæstet og drejede omkring tids nok til at møde hendes næste angreb.

”Du er hurtig,” erklærede han, ”af en nybegynder, mener jeg.”

”Sjovt, jeg skulle lige til at sige det samme.”

For et øjeblik var deres klinger låst mod hinanden, og hendes modstander lændede sig frem og lagde styrke bag sværdet for at tvinge hende ned.

Godt valg, tænkte Talia. Det ville måske have virket, hvis hun havde været mere bange for at blive såret. Hun spillede med et øjeblik, inden hun lod sig falde sidelæns og lod tyngdekraften tage sig af hans klinge, der pludselig befandt sig i en nedadgående vinkel i tom luft.

En eller anden hujede. Flere andre stemte i.

Talia var på benene igen, inden Calvins sværd havde nået dækket og tilføjet endnu et hak til dets mønster af mærker fra mange kampe. Hun gav ham et øjeblik til at genfinde sin

balance, mens hun selv rystede syren ud af sin sværdarm. Hun vidste, hun var en god fægter, men han var stadig stærkere end hende. Hun måtte hellere være på vagt og undgå at havne i en lignende position igen, ellers kunne det hurtigt gå galt.

Knap havde hun tænkt tanken, før Calvin skiftede taktik og gik i offensiven. Han løb frem mod hende. Lignede en, der skulle til at tackle hende. Hvis hun endte under ham, havde hun så godt som tabt, og det vidste han. Talia viste ingen frygt. Hun blev stående og lod ham komme tæt nok på til, at hans udstrakte arm om et øjeblik ville kunne nå hende. Så kastede hun sig ned på dækket og mærkede træet brænde mod de bare arme, idet hun gled gennem hans ben. Calvin havde for meget fart på til, at han kunne nå at stoppe sig selv fra at falde, da hun pludselig forsvandt fra hans synsfelt. Han faldt forover, med hovedet først. Det gav et brag, da kroppen ramte dækket.

De var oppe igen nogenlunde samtidig. Denne gang kredsede de om hinanden. Tilskuerne jublede. Adrenalinene pumpede gennem Talias årer, og hun mærkede knap smerten fra de mærker, hun vidste prydede underarmene efter glideturen. Alt, hun så, var sin modstander, der atter hævede sit våben og fokuserede blikket på hende. Han smilede. Hun skiftede balancen i fødderne igen, bøjede knæene let, hævede sværdet.

Calvin løb frem mod hende med sammenbidte tænder og lagde an til endnu et direkte angreb. I sidste øjeblik ændrede han retningen på sit stød, og Talia nåede kun lige at parere det, så det ikke snittede hende i siden. Igen udnyttede hun, at hans krop stadig var i bevægelse, idet hun lynhurtigt drejede siden mod ham og sendte en albue mod mellemgulvet. Han bukkede sammen, ansigtet forvredet. Talia trak sværdet til sig og slog knoppen på sværdfæstet mod hans håndled, så hans våben klirrede mod jorden. Hun sparkede det væk med foden og satte sin klinge mod hans strube.

Han stivnede, stadig halvt foroverbøjet. Så hævede han langsomt hænderne, og tilskuerne satte i et begejstret brøl.

"Jeg overgiver mig," erklærede Calvin med et skævt smil på læben. "Sejren er din."

Hun satte sværdet i bæltet og sendte ham et grin, mens hun tørrede sig over panden.

"Godt valg."

Kamprusen brusede stadig for hendes ører, men larmen fra tilskuernes jubel trængte alligevel igennem. Et øjeblik senere var de begge omringet af resten af skibets besætning, og Talia mærkede adskillige skulderklap og lykønskninger med sejren. En af de andre rakte hende en flaske rom. Talia tog en ordentlig slurk og nød smagen, før hun gav den tilbage og indså, at det var kaptajn Roberts, der var ejeren. Han smilede stolt, og det betød mere, end alle de andres komplimenter tilsammen. Hun havde allerede været god til at slås med sværd, før hun kom ombord, men han havde brugt mere af sin tid, end hun nogensinde havde turdet bede om, på at hjælpe hende til at blive stærkere og bedre.

"Udmærket kæmpet," sagde han og nikkede anerkendende. "Du holdt hovedet koldt og lod ham ikke tirre dig. Det er betryggende at se. Det betyder, at jeg kan stole på, du nok skal klare dig, uanset hvad du gør herfra."

"Tak, kaptajn," svarede hun. Hun mærkede kinderne blive varme og var taknemlig for sin mørke hud, der skjulte en del af farven. Hun havde ikke forventet at få ros fra ham.

Han smilede som svar og pegede så flasken let mod hendes arme.

"Derudover bør du nok lige få John til at se på det der. De mærker må brænde som ind i dødsriget."

Hun løftede den ene arm og nærstuede den tiltagende rødme og de enkelte dråber af blod fra de steder, hvor træet havde fået ekstra godt fat, da hun gled hen over dækket. Hun trak

på skuldrene, også selvom han havde ret – nu, hvor adrenalinen var ved at lægge sig, kunne hun godt føle smerten, der brændte i huden.

”Det skal jeg nok, men lad mig lige nyde sejren et øjeblik først, ikke?” Hun sendte ham et grin.

”Meget vel. Bare du får det tilset snarest muligt.”

Hun skulle til at svare ham, men blev afbrudt af en kraftig hånd, der lagde sig på hendes skulder. Hun vendte hovedet og så, at Calvin var kommet op til hende igen.

”Tak for kampen,” sagde han. ”Jeg må indrømme, jeg er imponeret. Du er hurtig som et lyn med den klinge!”

”Hurtig som et lyn,” gentog Roberts tænksomt. ”Hør, det lyder da meget godt.” Han klappede en gang i hænderne for at fange besætningens opmærksomhed. ”Manne, I har nu alle set, hvad Talia kan. Hun er værdig til at få et godt navn! Så, hvad siger I til, at vi fra i dag af kalder hende for Talia Lynklinge?”

En enstemmig jubel lød gennem mængden. Roberts tog hendes ene arm og løftede den op i luften, og Talia mærkede sine kinder blusse, idet besætningen begyndte at messe hendes nye navn. Hun ville savne dem, når hun afmønstrede i næste havn.

Kaptajn Roberts gennede hende ned til feltskæreren kort tid efter, men det blev ikke et langt besøg. John behandlede brandsårene på blot et par minutter og erklærede, at de nok skulle forsvinde i løbet af ingen tid. Han gik med op på dækket, da Talia igen sluttede sig til resten af besætningen, der havde samlet sig midtskibs med adskillige åbne flasker og resterne af kabyssens tørrede frugt. Siden de planlagde at lægge til i Port Scythe i morgen, var der ingen grund til at spare på det. Humøret var højt, sangstemmerne endnu højere, og det var først et godt

stykke ud på natten, at folk gik til køjs. Dem, der var på vagt, fokuserede igen på deres poster. Snart var der ikke andre lyde end træet, der knirkede, bølgerne, der slog mod skroget, og den lette vind i sejlet. Det sorte vand, der omgav dem, genspejlede stjernerne over deres hoveder.

Talia følte sig dog ikke klar til at sove, og det var ikke kun på grund af rommen. Hun gik ud til forstavnen, hvilede armene på rælingen og lukkede øjnene for at nyde duften af saltvand. Det føltes stadig mærkeligt, at det var hendes sidste nat på *Den Dansende Sirene*. Selvom det var hende selv, der havde valgt at afmønstre, kunne hun stadig mærke, hvordan nervøsiteten fik maven til at trække sig sammen. På dette tidspunkt i morgen ville hun være i havn i en ny by – langt væk fra den ø, hun var vokset op på. Hun så frem til at opleve den, men samtidig håbede hun, at hun ikke ville være på land alt for længe.

"Hvad tænker du på?" spurgte Roberts, idet han stillede sig ved siden af hende. De grå stænk i det mørke hår lyste næsten op i det sparsomme månelys, og smilet på hans ansigt fremhævede rynkerne omkring øjnene.

"Havet," svarede hun.

Han lo. "Bare rolig, min ven. Jeg tvivler på, du kommer til at være længe i havn, hvis du ikke ønsker det."

"Det tager jeg som en compliment."

"Det *er* en compliment." Han så på hende med et udtryk, der igen viste stolthed. "Du har gode sømandsevner, Talia, og du forstår at bruge et sværd. Enhver god kaptajn vil hurtigt bemærke det. Jeg vil dog endnu en gang bede dig huske på, at et liv som vores ikke kun er fornøjeligt. Vælger du det, kan du også risikere at miste livet."

Hun trak på skuldrene.

"Vi skal vel alle dø en dag. Jeg foretrækker helt bestemt et liv på havet i stedet for at visne væk på landjorden. Jeg er ikke skabt

til at have fast grund under fødderne – jeg vil ud at opleve nye ting og nye steder, og jeg vil gerne selv have noget at sige om, hvor jeg sejler hen.”

”Det ved jeg. Havet er i dit blod – det er der ingen tvivl om. Jeg bliver dog nødt til at spørge dig en sidste gang, om du er sikker på, du ikke vil blive ved med at sejle med os?”

”Ja,” svarede hun fast. ”Jeg er utroligt taknemlig for, at du lod mig komme med ombord. Det håber jeg, at du ved – men jeg vil gerne se mere af verden end de øer, jeg er vokset op på, så medmindre I har planlagt at udvide jeres handelsrute ...” Hun hævede et øjenbryn og så op på ham med et skævt smil, der fik ham til at le lavmælt. De havde haft den samtale flere gange, siden hun for et par uger siden fortalte ham, at hun ville gå i land, når de nåede Port Scythe. Modsat mange andre af de sømænd, der sejlede uden for lovens lange arm, brugte Roberts og hans besætning en god del af året på at fragte varer mellem Port Scythe og øerne i det sydlige Brevon i stedet for at jagte handelsskibe i de større farvande. Da hun først var kommet ombord for fem måneder siden, havde hun spurgt ham hvorfor. Han havde svaret, at han havde haft rigeligt med eventyr i sine unge år. Han havde ikke behov for flere.

Det har jeg til gengæld, tænkte hun og mærkede igen et stik af tristhed over ikke at kunne fortsætte sin rejse sammen med besætningen her.

”Jeg håber, du finder det, du søger, Talia.” Roberts lagde en arm om hendes skulder og gav den et klem. ”Bare husk, hvad jeg har lært dig, når du forhandler med en ny kaptajn. Så er jeg sikker på, du nok skal klare dig.”

”Tak,” svarede hun med en klump i halsen. Et øjeblik fik tanken om, at hun snart skulle klare sig helt på egen hånd, hende til at tvivle på sin beslutning, men hun gjorde sit bedste for at skubbe følelsen til side. Der var kun en vej, og det var fremad,

for der var ikke noget at vende hjem til, efter hendes mor var død af sygdom.

"Hvis din mor kunne se dig nu ..." sagde Roberts, næsten som kunne han læse hendes tanker.

"Hvis min mor kunne se mig nu," erklærede Talia, "ville hun spørge mig, hvorfor jeg ikke personligt lappede den flænge i storsejlet, vi fik under stormen, i stedet for at overlade det til en, der laver alt for meget mellemrum mellem stingene, når han syr. Du må nok hellere få kigget på det en ekstra gang, før I stævner ud igen efter Port Scythe."

"Det vil jeg gøre," svarede Roberts med en klukkende latter. "Jeg vil nødigt risikere at blive hjemsøgt af Nieshas ånd."

Talia rystede let på hovedet med et smil. Hendes mor, Niesha Clark, havde været syerske af profession, men hun havde erfaring med sejlads fra sine unge år. Derfor havde hun for længe siden besluttet at tjene ekstra penge ved også at tilbyde sine tjenester til de skibe, der lagde til i den havneby, hun og Talia boede i. Talia havde ikke længere tal på, hvor mange ødelagte sejl, gamle skjorter og hullede sokker hun sidenhen havde hjulpet sin mor med at lappe. Roberts og hans besætning havde været jævnlige kunder, og selvom han aldrig havde sagt noget, mistænkte Talia, at det ikke kun var på grund af Nieshas kyndige hænder, at Roberts ofte lagde kursen forbi. Hun havde godt bemærket de ømme blikke, han sendte i hendes mors retning, når han troede, at ingen så det. Han havde dog været en gentleman og aldrig handlet på det, så vidt Talia vidste.

Den opførsel – og den måde, hvorpå han også altid havde haft et venligt ord til overs for Talia under sine besøg – var grunden til, at hun havde opsøgt ham, første gang hun så *Den Dansende Sirene* i havnen efter sin mors død. Talia havde bedt om passage væk fra øen, og Roberts havde sagt ja.

"Hvis du nogensinde får brug for vores hjælp," sagde Roberts

stille efter endnu et øjeblikks tavshed med blikket vendt ud mod havet, mens hans arm stadig lå som en betryggende vægt om hendes skulder, ”så send besked. Det kan altid betale sig at have en nødplan i baghånden, så du kan jo betragte det som sådan én. Er det på nogen måde muligt for os, sejler vi til undsætning.”

Hun hævede et øjenbryn.

”Kan en kaptajn virkelig love det, uden sin besætnings godkendelse?”

”Jeg er ikke den eneste her ombord, der er kommet til at holde af dig, Lynklinge. Jeg er ikke i tvivl om, at de ville stemme for i skibsrådet, hvis jeg fremlagde det.”

Hans ord varmede, og pludselig vidste hun ikke, hvad hun skulle sige. Hun kunne kun fremstamme et spinkelt tak, men hun håbede, at Roberts kunne fornemme, hvor meget der lå i det usagte. Han smilede i hvert fald til hende og gav hendes skulder et sidste klem, inden han vendte sig for at gå.

”Se at få dig noget søvn, min pige. Du vil vel gerne være udhvilet, når vi når i havn.”

”Selvfølgelig,” fik hun frem. ”Jeg går under dæk om lidt.”

Hun fulgte Roberts med blikket, da han gik hen over dækket i retning af kaptajnens kahyt. Derefter lod hun øjnene følge alle de velkendte kanter, der udgjorde skibet, og som hun kunne udenad, selv her i mørket. Endelig vendte hun igen opmærksomheden mod havet. Selvom Roberts sikkert havde ret i, at det ville være bedst at få noget søvn, blev Talia alligevel stående på dækket, indtil sollyset så småt begyndte at spille i vandoverfladen og råbet fra udkigsposten gjaldede gennem luften.

”Land i sigte!”